

Maar een schrede

Daar is maar een schrede tussen mij en tussen de dood.

1 Samuël 20 : 3b

Dat waren de woorden, die David sprak in 1 Samuël 20 : 3 tot zijn zielevriend Jonathan. Uitwendig had David een moeilijk leven, maar inwendig was dat meer profijtelijk, dan toen hij in later jaren in een paleis woonde. Het is waar, een mens kan met slaafse vrees bezet zijn, en benauwd voor de dood, zodat hij ermee in zichzelf eindigt. Een wettische overtuiging brengt iemand wel in beroering, maar alleen een evangelische bediening draagt vruchten van geloof en bekering waardig. Als iemand niet anders heeft dan een overtuiging in zijn consciëntie, dan is hij wel benauwd, maar niet bedroefd. David zegt in Psalm 116: 'Ik vond benauwdheid en droefenis', maar dan gaat hij verder: 'Maar ik riep de Naam des Heeren aan.' En uit zulk een nood redt de Heere Zijn volk.

Uit hetgeen Jonathan antwoordde, blijkt duidelijk dat hij meer vertrouwen in zijn vader had dan David. David werd gejaagd als een veldhoen op de bergen en had niet veel ruimte om te leven. Hij leefde inderdaad kort bij de dood. Hij wist en besepte, dat er niet veel gebeuren moest, of het was met hem gedaan.

Gods Woord spreekt er ook genoeg van. Het leven van de mens wordt bij het gras vergeleken, dat in de morgen bloeit en des avonds wordt afgesneden en verdort. Het leven wordt ook vergeleken bij een damp, bij een schaduw, die slechts voor een weinig tijds gezien wordt, en dan verdwijnt. Ja, de Waarheid zegt: 'Neemt Gij hun adem weg, zij sterven.' Wij worden geboren met de kiem des doods reeds in ons. Elke dag en elk ogenblik kan de vale ruiter uitgezonden worden om ons leven af te snijden, en dan wordt bevestigd: 'Men kent en vindt haar standplaats zelfs niet meer.'

Maar er staat ook: 'En als de boom naar het zuiden, of als hij naar het noorden valt, in de plaats, waar de boom valt, daar zal

hij wezen' (Pred. 11 : 3). Dan is het eeuwigheid, en is het voor eeuwig beslist. Gelukkige zielen voor wie het eeuwigheid wordt terwijl zij nog in de tijd zijn. Wij zijn geschapen om te leven, maar we worden geboren om te sterven.

In Prediker 3 : 2 wordt gezegd: 'Er is een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven.' Dat er een tijd om te leven is, wordt zelfs niet genoemd. En waarom niet? Zou dat soms vergeten zijn? Neen, dat is onmogelijk. Al de Schrift is van God ingegeven. De Wet des Heeren is volmaakt. De inspiratie is van de Heilige Geest, en dat betekent, dat er bij God geen abuizen zijn. De gehele Bijbel is Gods Woord, van het begin tot het einde en van woord tot woord.

Dat er in deze tekst niet tussengevoegd is, dat er een tijd om te leven is, wil zeggen, dat de tijd die wij hier op aarde zijn eigenlijk zo kort is, dat het niet noemenswaard is, althans niet noemenswaard ten opzichte van de eeuwigheid, waar nooit een einde aan komt. Maar ook moeten wij denken aan de onbestendigheid van het leven, daar wij geen ogenblik zeker zijn van ons leven. Met Izaäk weten wij de dag van onze dood niet, en de dood komt als een dief in de nacht. De rijke dwaas in Lukas 12 kreeg de boodschap: 'In deze nacht zal men uw ziel van u afeisen.'

Iedere keer als wij horen dat er iemand gestorven is, zeggen wij verbaasd: 'Is die man ook weg?' of 'Is die vrouw er ook niet meer?' Dat het ons over het algemeen zo onverwacht voorkomt, is omdat wij zo ver van de dood af leven. Wanneer wij het recht mochten beseffen en inleven, zou het groter wonder zijn, dat we leven dan dat we sterven. Krachtens onze bondsbreuk in Adam hebben wij geen recht om te leven. Zelf hebben wij de dood begeerd boven het leven, en nu zijn wij de dood onderworpen: tijdelijk, geestelijk, en eeuwig. O, wat is dat een vreselijke gedachte omtrent de mens die eenmaal een beeldrager Gods was in de staat der rechtheid, en wiens oorspronkelijke bestemming was om God, zijn Schepper, recht te kennen, Hem van harte lief te hebben, en met Hem in de eeuwige zaligheid te leven om Hem te loven en te prijzen.

Nu wordt het vervuld: 'Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.' En sterven betekent niet een vernietiging, maar een wegzinken in de eeuwige dood, het dragen van Gods toorn, en

eeuwige separatie van Hem. God heeft de dood niet geschapen. Wij hebben zelf de dood in de wereld gebracht. Daarom is het voor ons zo onnatuurlijk en tegennatuurlijk. Doch niemand leeft er, die de slaap des doods niet eens zal slapen (Ps. 89 : 19). Wij moeten maaïen wat wij gezaaid hebben. God is niet onrechtvaardig, wij hebben gedaan wat kwaad is in Zijn heilige ogen.

En wat is het noodzakelijk dat wij, in het korte leven dat wij hier leven op aarde, een tijd leren kennen, dat schuld schuld, en zonde zonde wordt; dat wij geopende ogen ontvangen en bij de grondoorzaak van de dood gebracht worden, namelijk, de zonde. Dat is de baarmoeder van alle ellende waarin wij gedompeld liggen. De noodzakelijkheid van de wedergeboorte, van de vernieuwing door Gods Geest, van de reiniging in Christus' bloed door het geloof, en van de herstelling in de gemeenschap Gods wordt ons van de hemel gepredikt. O, dat we mochten leren sterven eer het sterven wordt. Dat we elke dag leerden sterven en ons leven vinden in Christus. In Mattheus 24 : 44 sprak Hij: 'Daarom zijt ook gij bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen.' Inderdaad, er is slechts één schrede tussen ons en de dood.

Enige tijd geleden zag ik dat zo kennelijk bevestigd. Ik kwam 's middags in een gemeente, waar ik 's avonds voorgaan zou. Bij aankomst werd mij gevraagd een man te bezoeken in het ziekenhuis, die enige dagen daarvoor een hartaanval gehad had. Al de jaren die ik deze gemeente gediend had, had ik die man in de kerk gezien. Ook had ik hem menigmaal ontmoet, hoewel hij geen belijdend lid was van onze gemeenten. Toen zijn eerste vrouw nog leefde, en zij in dezelfde straat woonden waar de enige ouderling van die gemeente woonde, had ik ook wel eens bij hen gegeten, zodat ik met genoegen aan het verzoek om die vriend te bezoeken, voldeed.

Een kennis bracht mij naar het ziekenhuis. Weldra kwamen wij in de kamer, waar die man lag. Op een vraag hoe het met hem ging, was het antwoord: 'Zeer goed. Ik hoop binnen enkele dagen weer naar huis te kunnen gaan.' Verder zei hij: 'Ik heb hier mijn attestatie van de kerk waar ik altijd toe behoorde. Doch ik kon daar niet langer blijven en nu hoop ik dat ik lid bij jullie mag

worden, omdat ik overreed ben, dat de leer die daar verkondigd wordt naar Gods Woord is.'

Ik stopte die attestatie in mijn zak en sprak nog enkele woorden over hetgeen noodzakelijk is gekend te worden, om getroost te kunnen leven en eenmaal zalig te mogen sterven. Nadat de man nog enkele vragen, die ik hem gesteld had, beantwoord had, bedankte hij me voor mijn bezoek, zeggende, dat hij er naar uitgezien en verlangd had, dat ik hem zou komen bezoeken.

Als naar gewoonte zou ik Gods aangezicht met hem zoeken, doch wat gebeurde? Ik hoorde een snik, en toen ik mijn ogen opende, was de man niet meer.

De man die mij vergezeld had, riep aanstonds een verpleegster. Er kwamen er drie, en ook twee dokters — doch het leven was eruit. Het was eeuwigheid voor die man. Zijn tweede vrouw, waar hij zestien jaar mee getrouwd was, was onverwachts weduwe, en de twee aangenomen kinderen waren hun pleegvader kwijt.

Op de terugweg dachten we zijn enige broer te bezoeken om hem mee te delen, dat zijn broer zo plotseling overleden was. Toen ik het hem vertelde, antwoordde hij: 'Dat kan niet, want ik heb hem vanmiddag nog bezocht.' 'Ja', zei ik, 'doch het is waar. Ik kom net uit het ziekenhuis, en voor je broer is het eeuwigheid.'

Slechts één schrede. Op de begrafenis diezelfde week heb ik gesproken over Jesaja 40 : 6-8. De dag daarvoor had ik ook een begrafenis geleid van een man en vriend, die eveneens aan een hartaanval gestorven was. En in diezelfde week, in mijn eigen gemeente, begroef ik een weduwe van honderd jaar en drie maanden.

Kort daarop zat ik in een trein naar Californië en een man, die enkele minuten tevoren nog door het gangpad gelopen had, ging op zijn plaats zitten, naast zijn vrouw, een bank achter mij. Ook hij kreeg een hartaanval en in een ogenblik was het ook voor hem eeuwigheid. Er is slechts één schrede tussen ons en de dood! En zo is het van dag tot dag: dan de een en dan de ander; en het graf zegt nooit: 'Het is genoeg.' Maar wat blijkt het in ons leven dat we dood voor de dood zijn van nature. Er is niets waar we minder over denken dan over het uur en de dag van onze dood. Zelfs Gods kinderen zullen wel moeten zeggen: 'Heere, maak het

nog eens werkelijkheid voor me.' Wat kleeft onze ziel aan het stof, en wat zijn we geneigd om onze pinnen hier vast in de aarde te slaan.

Er zijn ook onder Gods volk nog uitzonderingen. Wij hebben de voorbeelden hiervan zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Henoch wandelde met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg (Gen. 5 : 24). Abraham verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is (Hebr. 11 : 10). Jacob riep op zijn sterfbed uit: 'Op Uw zaligheid wacht ik, o Heere', en hij leidde zijn voeten samen op het bed en gaf de geest. Job mocht over dood en graf heen zien naar de dag der opstanding (Job 19 : 25-27), en zijn nieren verlangden zeer in zijn schoot. David was met de dood verzoend, en hij was blij dat het einde van zijn leven er was.

Paulus had begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dat is zeer verre het beste (Filip. 1 : 23). Wat is het een grote genade om dat fundament onder onze voeten te hebben, dat onwankelbaar is; dat wij mogen weten, in Wie wij geloofd hebben; dat wij mogen weten, dat de dood verslonden is tot eeuwige overwinning; dat wij hier als een vreemdeling mogen leven: ver van de zonde, en dicht bij God.

Dat wij meer van de hemel in ons hart mochten hebben dan van de aarde; dat wij meer boven mochten vertoeven dan beneden; dat wij meer betrekking op de dood mochten hebben dan op het leven! Immers, de dood is voor Gods volk geen betaling voor de zonden, maar een afsterven van de zonden, en een doorgang tot het eeuwige leven.

Hier blijft het, inzonderheid ook voor Gods kinderen, een jammerdal, omdat het hier het land der rust niet is. Zij hebben hier een gedurige strijd met de duivel, de wereld, en hun eigen vlees. Zij zijn en blijven hier aan zoveel ellende onderworpen vanwege de smet der zonde en vanwege hun vlees, dat zich der Wet Gods niet onderwerpt, hetgeen ook niet kan. De heerschappijvoerende kracht en macht der zonde is voor Gods kinderen verbroken in de wedergeboorte, maar de kwellingen der zonde blijven net zolang als zij hier in Mesech wonen. Vergeven zonden zijn geen gedode zonden. De kracht en de bitterheid van de zonde moeten

ze hier ervaren, zolang zij van de Heere uitwonen. De listen, de aanvallen, de verlokkingen, de verzoeking van de vorst der duisternis blijven zolang zij hier in 's vijands gebied zwerven.

En wat het beeld Gods betreft, dat is wel aanvankelijk in hen hersteld, doch het is slechts gedeeltelijk hersteld. En ten opzichte van de gelijkvormigheid aan Christus en de oefening in de weg der heiligmaking zal het ook door hen niet verder gebracht worden dan eenmaal die hoogbegenadigde Paulus getuigde: 'Ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht!' (Filip. 3 : 12).

Het blijft hier een ellendig en arm volk in zichzelf, dat meer in het gemis dan in het bezit staat. Maar bij het naderen van de dood zal God toch eenmaal al Zijn volk volkomen uitkomst geven. De dag des doods zal voor hen toch beter zijn dan de dag toen ze geboren werden. Dan zullen zij hun wens verkrijgen. En dat zal dáárin bestaan, dat ze verlost zullen worden van de smet en van de gevolgen van de zonde, en dat zij nooit meer zullen leven onder de verberging van Gods aangezicht.

Dan zullen zij Zijn aangezicht in gerechtigheid aanschouwen en verzadigd worden met Zijn beeld. (Ps. 17 : 15).

Maar als dat nu niet zo is — als wij nooit afgesneden werden van Adam en ingeplant in Christus; als wij nog nooit hebben leren sterven; als wij nooit enige droefheid naar God hebben leren kennen, een droefheid, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt; als wij nooit iets hebben leren kennen van dat hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; als wij nooit enige smart over de zonde of enige blijdschap in God door Christus gekend hebben — en dan zo zullen moeten sterven en afgesneden worden uit dit leven om voor de Rechter van hemel en aarde te moeten verschijnen, zonder Borg en zonder Middelaar, met onze hemelhoge schuld — o, dan ware het beter geweest zo wij nooit geboren waren geweest! Wat zal die dood dan voor ons zijn — een eeuwig wegzinken in de eeuwige dood. O, die eeuwigheid, die eeuwigheid, waar nimmer een einde aan komt! Dat zal een verkeren zijn onder de brandende toorn Gods en een eeuwig gescheiden zijn van Hem. Daar zal geen druppel water meer geschonken worden tot verkoeling van onze tong; daar zullen geen innengselen meer zijn van Gods goedertierenheid, maar een eeuwig vloeken en lasteren van God vanwege de pijn en smart. Daar

zullen we onszelf uitleven in onze volle vijandschap tegen God, zonder ooit meer één keer te kunnen buigen onder God of tot Hem te kunnen roepen.

Daar zullen we onderworpen zijn aan de worm die niet sterft en het vuur dat niet uitgeblust wordt. Ach, dat de schrik des Heeren ons bewegen mocht tot het geloof (II Kor. 5 : 11). Dat we God nog te voet mochten vallen eer het voor eeuwig te laat is. Het is nu nog de welaangename tijd, de dag der zaligheid.

Slechts één schrede tussen ons en de dood! O, wat moest de ernst van de zaak toch op onze ziel gebonden liggen! Wat moest er een haasten en spoeden zijn om onzes levens wil. Er moest nimmer rust voor het hol van onze voeten zijn vóór onze ziel rust in God had gevonden!

Wanneer wij een reis ondernemen, dan wordt van tevoren alles in orde gemaakt en geregeld. Hierover denken en daarvoor zorgen — dat houdt onze gedachten bezig. Vooral dragen we zorg, dat we een geldig reisbiljet hebben, opdat we zonder enige storing op de plaats van bestemming zullen geraken. Maar wat doen we in verband met die grote reis naar de eeuwigheid? O, wat is een mens van nature toch roekeloos en gedachteloos. Hij leeft maar voort, alsof er nooit een dood zal komen en alsof er geen eeuwigheid aanstaande is.

Daarom is het zo noodzakelijk dat in ons leven ons een goddelijk halt wordt toegeroepen; dat we ernst gaan maken met 'Tot hier toe en niet verder'; dat de wereld voor ons vergaat; dat het eeuwigheid voor ons wordt, terwijl het nog tijd is; dat ons de rust in de wereld opgezegd wordt; en dat wij verder onze Rechter om genade leren bidden.

Ik heb vroeger, toen ik een jongen was, en reeds voorgaan mocht, wel eens van die oude mensen horen zeggen in de consistoriekamer voor de dienst: 'Wie zal er eens een begin maken?' Daarmee bedoelden ze: een gebed doen voor de predikatie. En zo is het ook hier: er moet een begin gemaakt worden.

Zelf kunnen wij geen begin meer maken. Dat hebben we verzonddig in het Paradijs. Dat hebben wij afgesneden in onze diepe val. Wij hebben afscheid van God genomen, met het voornemen om nooit meer tot Hem terug te keren. Dus als het van onze kant

zou moeten komen, dan zou het nooit gebeuren. O, ik weet wel dat, als redelijke schepselen, wij verantwoordelijk zijn, en dat God Zijn beeld van ons terugeist, maar van onze kant is er nooit enige verwachting meer.

God moet een begin maken. Hij heeft van eeuwigheid een begin gemaakt. En Hij doet het ook hier in de tijd van Zijn welbehagen. Paulus spreekt er van in Filippenzen 1 : 6: 'Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft.' Het begin ligt in God; de voorzetting is van God; en de voleindiging is door God. En dan kunnen wij inderdaad zeggen: begin goed, eind goed. Maar wij kunnen het ook omkeren, en dat geldt in het bijzonder de Kerk zelf: eind goed, begin goed.

In onze lichtzinnige en oppervlakkige dagen wordt er door duizenden zo gemakkelijk en ongevoelig over de allerheiligste dingen gesproken. Van nature doet de mens niet anders dan zichzelf bedriegen. Hij wil niet verontrust en ontdekt worden. Hij gaat liever met een ingebeelde hemel naar de hel. Velen geloven zo vast, dat het wel met hen is, zonder dat er ooit iets in hun harten is vastgelegd door de Heilige Geest. Zonder enige twijfel of achterdocht stapt men gerust op de eeuwigheid aan. Men houdt er zichzelf niet mee bezig, of het wel waar is in zijn hart, of God wel met hen begonnen is, of zij zich mogelijk ook bedriegen en misleiden voor de eeuwigheid. En zij die daarover willen spreken met hen, worden geschuwd als de pest. Dan zeggen ze: 'Die mensen zijn zo liefdeloos, dat ze het je niet gunnen. Ze willen je maar aan het twijfelen brengen. Die mensen zijn nauw in hun ingewanden en die geloven het alleen maar van zichzelf. Die willen er elk ander buiten sluiten. Als je met dat soort mensen in aanraking komt, trachten ze je maar in de put te duwen inplaats van je te bemoedigen, met hun gepraat van: onderzoek je zelf toch nauw; ben je nooit eens bevreesd dat je jezelf bedriegt? Bovendien komen ze met allerlei teksten aandragen, zoals: de poort is eng, en de weg is smal; de rechtvaardige zal nauwelijks zalig worden; en met allerlei voorbeelden zoals van Judas, Simon de tovenaar, en Demas. Dat doen ze maar om je in de war te brengen.' Ze zien niet dat zulke mensen dat zeggen om hen te overtuigen, dat ze zich aan het Woord Gods moeten toetsen, daar zij zelf maar

al te zeer de bedriegelijkheid van het menselijk hart en de listen van de satan kennen.

O, als *God* ruimte geeft aan Zijn volk, en hen in de ruimte zet, dan is het zo ruim om zalig te worden! Waarlijk, dan voelen ze dat als het voor hen nog kan, dan kan het, bij wijze van spreken, wel voor alle mensen. De Waarheid spreekt van de overvloed der genade (Rom. 5 : 17). En in Romeinen 5 : 20 lezen we: 'En waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest.' Zijn genade is wijder dan de oceaan. Wanneer de verlossing in Christus ontsloten wordt uit het eeuwige welbehagen des Vaders, en toegepast wordt door de Heilige Geest, dan zijn het 'wateren der zwemming.'

Maar wij lezen ook in 1 Petrus 4 : 18: 'En indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?' Gods Woord dringt aan op een ernstig onderzoek, daar de zaak zo gewichtig en ernstig is, maar ook omdat ons hart zo bedriegelijk is. Consciëntiewerk lijkt zoveel op zaligmakend werk. Hoevele duizenden en tienduizenden mensen hebben al voor eeuwig schipbreuk geleden! En hoevelen zullen er nog volgen! Het door God oprecht gemaakte volk is zo vaak bang en bekommerd of hun werk wel in der waarheid is. Soms beven en sidderen ze bij de gedachte dat ze nog voor eeuwig van God gescheiden zullen moeten worden. Het was zelfs Davids gebed nog, bij al de vastigheid en verzekering die hij voor zijn eigen ziel mocht hebben: 'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg' (Ps. 139 : 23, 24). Ja, het is de vermaning van Christus Zelf in Lukas 13 : 24: 'Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen (zeg Ik u) zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen.' Ja, ook de apostel Petrus, schrijvend aan degenen, die even dierbaar geloof met hem verkregen hadden door de rechtvaardigheid van onze God en Zaligmaker Jezus Christus: 'Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen,' enz. (2 Petr. 1 : 10).

Duizenden slaan die vermaning in de wind. Ze steunen op een verandering, die ze meegemaakt hebben, en op gemoedelijke aandoeningen; ja, op zoveel dat allemaal plaats kan hebben in het

leven, maar dat alles nog omgaat buiten het ware zaligmakende werk van de Heilige Geest.

Gelukkige zielen, die de vermaning van Christus ter harte mogen nemen, en die door genade in praktijk mogen brengen waartoe Petrus opwekte.

En nu kunnen wij de zaken niet in orde maken. Wij kunnen geen stempel zetten op Gods werk. Doch wat een onschatbaar voorrecht is het wanneer God met ons begint, en ook met ons doortrekt; wanneer Hij ons afsnijdt en ons overneemt; wanneer Hij ons bevestigt in de genade; wanneer Gods Geest getuigt met onze geest, dat wij een kind van God zijn en mitsdien ook een erfgenaam des eeuwigen levens; wanneer God ons een hoop heeft gegeven die niet zal beschamen, omdat de liefde Gods in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest, die ons is gegeven (Rom. 5 : 5).

Ik zal het maar niet verder uitbreiden. Het zijn maar enkele gedachten, die mijn hart vervulden bij dat plotselinge sterven, dat ik voor mijn ogen zag gebeuren. Het gebeurt niet vaak in ons leven, dat we van zo'n plotseling sterven getuige zijn. En dan is het niet de voornaamste vraag hoe iemand gestorven is, maar wat zijn leven geweest is.

Laatste woorden geven niet altijd de ware toestand weer. De duivel geeft vaak meer teksten dan de Heere. Laten we niet vergeten, dat de duivel met de Bijbel onder zijn arm loopt. God kan wonderen doen in de laatste ogenblikken van ons leven, maar het is Gods gebruikelijke weg niet om Zijn volk op hun sterfbed te bekeren. 'Gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap.' Wij moeten in ons leven van ons leven worden afgesneden en het leven van Christus deelachtig worden, en aldus wedergeboren worden tot een levende hoop.

Is er in ons leven wel eens iets geopenbaard, dat de toets van Gods Woord kan doorstaan? Wie zal er ongewaarschuwd naar de eeuwigheid gaan? In zekere zin niemand. Zelfs de heidenen hebben een ingeschapen Godskennis en hebben de spraak van hun consciëntie. Doch inzonderheid mensen met een verkregen kennis, zowel uit de natuur als uit de Schriftuur, mensen, die geleefd hebben onder het geklank van Gods eeuwig getuigenis en tot wie het Woord der zaligheid is gezonden.

Doch de vraag is: welke vrucht heeft dat afgeworpen? Zijn het vruchten van geloof en bekering waardig, vruchten, die de eeuwigheid zullen verduren, vruchten van ootmoed, Godsvrees; vruchten der gerechtigheid, vruchten, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus?

O, dat wij het nooit naast ons neer konden leggen, het weer vergeten, er over heen leven; maar dat het God behagen mocht om ook deze enkele regels, geschreven uit liefde voor onsterfelijke zielen, te heiligen aan vele harten. Dat onze doodskist maar niet gemaakt behoefde te worden als wij sterven, maar dat hij al klaar mocht staan terwijl wij nog leven! Ja, dat wij die maar altijd bij ons mochten hebben, zodat we leren leven om te sterven en dan sterven om te leven.

De Heere vergunne dat u en mij uit genade om Christus' wil.

Zwijgende ordonnantiën

Andrew Gray, een van onze Godzalige Engelse Leraars, schreef in een predikatie over Micha 6 : 9: 'Hooft de roede en wie ze besteld heeft' over zwijgende ordonnantiën. Ook heeft diezelfde leraar in een predikatie door hem gehouden over 2 Kor. 4 : 3 gezegd: 'Voor wie is het een last, dat Christus Zich aan deze plechtige ordonnantiën onttrekt? Mag niet op onze Nachtmalstafels geschreven worden: Christus is weggegaan; Christus is weggegaan? Wat een zwaar oordeel. O dat wij het allen eens recht beseffen mochten, wat dat inhoudt en wat dat betekent.'

Allereerst hebben wij te bedenken, dat de ordonnantiën door God Zelf zijn ingesteld en verordend. Wij mogen niet naar willekeur met die Goddelijke ordonnantiën handelen. Wij zijn en blijven hoe diep ook gevallen in ons verbondshoofd Adam, redelijke schepselen. En dat betekent dat we geen duivel en geen beest zijn geworden maar verantwoordelijke schepselen, verantwoordelijk voor al ons doen en laten. God staat boven de middelen. Hij is vrij en soeverein in al Zijn wegen en handelingen, maar wij zijn aan de middelen gebonden, en God wil de middelen zegenen, ook tot de toebrenging en vergadering der uitverkorenen: tot de bekering en herstelling van verloren zondaren, om daarin en daardoor Zijn Naam groot te maken.

Wij lezen daarvan in Rom. 10 : 17: 'Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.'

Van de Heere Jezus lezen wij dat Hij naar Zijn gewoonte op de dag des Sabbaths opging naar de synagoge. Christus is ons daarin voorgegaan en heeft in Zijn leven ook te dien opzichte een voorbeeld gegeven. Lees ook de vermaning van de Apostel Paulus in Hebr. 10 : 25: 'En laat ons onze onderlinge bijeenkomsten niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar elkander vermanen, en dat zoveel te meer als gij ziet dat de dag nadert.' Wanneer God een mens bekeert, dan wordt dat in de vrucht openbaar. Zodra de liefde Gods in het hart van een zondaar wordt uitgestort, krijgt hij God lief met zijn ganse hart. Hij krijgt